

- b) czy właściwym organem w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 604/2013 jest organ, który jest właściwy dla przyjęcia formularza lub sporządzenia protokołu, czy też organ, który jest właściwy dla rozpatrzenia wniosku o azyl?
- c) czy właściwy organ otrzymał sprawozdanie przygotowane przez właściwy organ również wtedy, gdy organ ten został poinformowany o istotnej treści formularza lub sprawozdania czy też musi mu zostać przekazany oryginał lub kopia sprawozdania?
6. Czy przewlekłości między wystąpieniem po raz pierwszy o udzielenie azylu tudzież wystawieniem po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl i złożeniem wniosku o przejęcie mogą prowadzić do przejęcia odpowiedzialności przez wnioskujące państwo członkowskie na podstawie art. 21 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 604/2013 *per analogiam* lub zobowiązać wnioskujące państwo członkowskie do skorzystania z prawa do samodzielnego rozpatrzenia wniosku zgodnie z art. 17 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013?
7. W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie szóste w odniesieniu do jednej z obu alternatyw: w odniesieniu do jakiego czasu należy przyjąć nieproporcjonalną przewlekłość w złożeniu wniosku o przejęcie?
8. Czy złożenie wniosku o przejęcie, w którym wnioskujące państwo członkowskie podaje jedynie datę wjazdu do tego państwa oraz datę złożenia formalnego wniosku, jednakże nie podaje również daty wystąpienia po raz pierwszy o udzielenie azylu tudzież daty wystawienia po raz pierwszy zaświadczenia o zgłoszeniu się jako osoba ubiegająca się o azyl, powoduje zachowanie terminu określonego w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 604/2013 czy też wniosek taki jest „bezskuteczny”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz. U. L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea Constituțională a României (Rumunia) w dniu 30 grudnia 2016 r. – Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept/Inspectoratul General pentru Imigrări, Ministerul Afacerilor Interne, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Sprawa C-673/16)

(2017/C 104/43)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea Constituțională a României

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Relu Adrian Coman, Robert Clabourn Hamilton, Asociația Accept

Druga strona postępowania: Inspectoratul General pentru Imigrări, Ministerul Afacerilor Interne, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie „współmałżonek” zawarte w art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, obejmuje współmałżonka tej samej płci, pochodzącego z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, obywatela Unii Europejskiej, z którym obywatel zawarł legalne małżeństwo na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego innego niż przyjmujące państwo członkowskie?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 3 ust. 1 i [art.] 7 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, aby przyjmujące państwo członkowskie przyznało prawo pobytu na swoim terytorium lub na okres przekraczający 3 miesiące współmałżonkowi tej samej płci obywatela Unii Europejskiej?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy współmałżonek tej samej płci, pochodzący z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, obywatela Unii Europejskiej, z którym obywatel zawarł legalne małżeństwo na podstawie przepisów prawa państwa członkowskiego innego niż przyjmujące państwo członkowskie, może zostać zakwalifikowany jako „wszelki inny członek rodziny” na podstawie art. 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE lub „partner, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku” na podstawie art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE, co odpowiada obowiązkowi państwa przyjmującego ułatwienia wjazdu i pobytu tego współmałżonka, nawet jeżeli państwo przyjmujące nie uznaje małżeństw pomiędzy osobami tej samej płci, ani nie przewiduje żadnej innej alternatywnej formy prawnego uznania, takiej jak związku zarejestrowane?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy art. 3 ust. 2 i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE w związku z art. 7, 9, 21 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, aby przyjmujące państwo członkowskie przyznało prawo pobytu na swoim terytorium lub na okres przekraczający 3 miesiące współmałżonkowi tej samej płci obywatela Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2016 r. – Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group gegen Orifarm GmbH

(Sprawa C-681/16)

(2017/C 104/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group

Strona pozwana: Orifarm GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uprawniony z dodatkowego świadectwa ochronnego, które zostało mu udzielone dla terytorium Republiki Federalnej Niemiec, może powołać się na regulacje szczególnego mechanizmu przywozu produktów z terytoriów państw przystępujących Republiki Czeskiej, Estonii, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii, Słowacji, Bułgarii, Rumunii i Chorwacji (Załącznik IV do aktu o przystąpieniu 2003, Dz.U. 2003, L 236, s. 797, zmienionego drugim protokołem korygującym z dnia 29 marca 2004 r., Dz.U. 2004, L 126, s. 3 dla Estonii, Łotwy, Litwy, Polski, Słowenii, Węgier, Słowacji, Republiki Czeskiej; część I załącznika V nr 1 do aktu o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii, Dz.U. 2005, L 157, s. 268 dla Rumunii i Bułgarii; załącznik IV do aktu o przystąpieniu 2011, Dz.U. 2012, L 112, s. 60 dla Chorwacji) w celu zapobieżenia przywozowi produktów na terytorium Niemiec, jeżeli wniosek o udzielenie dodatkowego świadectwa ochronnego w Niemczech został złożony w momencie, gdy w państwach przystępujących istniały już regulacje dotyczące uzyskania stosownego dodatkowego świadectwa ochronnego, jednak uprawniony z dodatkowego świadectwa ochronnego dla terytorium Niemiec nie mógł wystąpić z wnioskiem o udzielenie takiego dodatkowego świadectwa ochronnego w danym państwie przystępującym albo nie mogło mu ono zostać przyznane, ponieważ nie istniał patent podstawowy dla terytorium państwa przystępującego, niezbędny do udzielenia dodatkowego świadectwa ochronnego?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie okoliczność, że ochrony wynikającej z patentu podstawowego w państwie przystępującym nie można było uzyskać jedynie w momencie zgłoszenia patentu podstawowego udzielonego dla terytorium Niemiec, jednak ochrona taka mogła zostać uzyskana następnie w okresie poprzedzającym ogłoszenie o zgłoszeniu, które stanowiło podstawę udzielenia patentu podstawowego dla terytorium Niemiec?